

I

In juli kwamen ze erachter en de hele maand augustus bleven ze kwaad. In september probeerden ze hem te vermoorden. Dat was veel te vroeg. Ze waren er niet klaar voor. De aanslag was een mislukking. Het had een ramp kunnen zijn, maar eigenlijk was het een mirakel. Omdat niemand er iets van had gemerkt!

Ze hadden hun gebruikelijke methode toegepast om langs de bewaking te komen en zich dertig meter van de plek waar hij zijn toespraak hield verschanst. Ze gebruikten een knaldemper en misten hem op een haar na. De kogel moest rakelings over zijn hoofd zijn gevlogen. Misschien zelfs dóór zijn haar, want hij hief direct zijn hand op om het weer te fatsoeneren, alsof het door een windvlaag in de war was geraakt. Naderhand zagen ze het eindeloos herhaald op tv. Hij hief zijn hand en streek over zijn haar. Meer niet. Hij praatte door, zich van geen kwaad bewust, want een kogel uit een knaldemper is per definitie te snel om te zien en te geruisloos om te horen. Maar hij trof geen doel en vloog verder. Hij miste iedereen die achter hem stond. Hij raakte obstakel noch gebouw. Hij vervolgde ongehinderd zijn weg totdat zijn energie op was en de zwaartekracht hem naar de grond trok, ergens in de verte waar niets anders was dan verlaten weilanden. Er kwam geen enkele reactie. Niemand had er iets van gemerkt. Het was net alsof de kogel helemaal niet was afgevuurd. Ze schoten niet weer. Ze waren te zeer van hun stuk.

Dus een mislukking, maar een mirakel. En een les. In oktober gedroegen ze zich als de beroeps die ze waren. Ze begonnen opnieuw, kalmeerden, dachten na, studeerden en bereidden zich voor op hun volgende poging. Die zou beter zijn, zorgvuldig voorbereid en uitgevoerd, gestoeld op techniek, nuance en verfijning en versterkt met een duivelse angst. Een waardige poging. Een creatieve poging. Bovenal een poging die niet zou mislukken.

Daarna werd het november, en veranderden de regels totaal.

Reachers kopje was leeg maar nog warm. Hij tilde het van het scho-

teltje, hield het schuin en zag hoe de bruine droesem langzaam naar hem toe zakte, als rivierslib.

‘Wanneer moet het gebeuren?’ vroeg hij.

‘Zo gauw mogelijk,’ zei ze.

Hij knikte, schoof uit het eethokje en stond op.

‘Ik bel je over tien dagen,’ zei hij.

‘Met een beslissing?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Om je te vertellen hoe het gegaan is.’

‘Ik wéét hoe het zal gaan!’

‘Oké, om te zeggen waar mijn geld heen moet.’

Ze deed haar ogen dicht en glimlachte. Hij keek naar haar.

‘Dacht je dat ik nee zou zeggen?’ vroeg hij.

Ze deed haar ogen weer open. ‘Ik dacht dat het wat moeilijker zou zijn om je over te halen.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Joe had gelijk: ik ben met één vinger te lijmen als het om een uitdaging gaat. In dat soort dingen had hij het meestal bij het rechte eind. In een heleboel dingen, trouwens.’

‘Nu weet ik niet wat ik moet zeggen, behalve dank je wel.’

Hij gaf geen antwoord. Hij maakte aanstalten om weg te gaan, maar ze stond vlak naast hem op om hem tegen te houden. Er viel een ongemakkelijke stilte. Een moment stonden ze tegenover elkaar, tegehouden door het tafeltje. Ze gaf hem een hand, hield hem net iets te lang vast, ging op haar tenen staan en gaf hem een kus op de wang. Ze had zachte lippen. Het was net of hij een elektrisch schokje kreeg.

‘Een hand is niet genoeg,’ zei ze. ‘Je wilt het voor ons doen.’ Ze zweeg even. ‘En je was bijna mijn zwager geworden.’

Hij zei niets. Knikte alleen maar, schoof achter het tafeltje vandaan en keek nog een keer om. Daarna liep hij de trap op en ging naar buiten. Haar parfum zat nog op zijn hand. Hij liep naar het variétérestaurant om een briefje voor zijn vrienden in de kleedkamer achter te laten. Vervolgens zette hij koers naar de snelweg met tien hele dagen voor zich om een manier te bedenken om de op vier na best bewaakte persoon ter wereld om het leven te brengen.

Acht uur daarvoor was het als volgt begonnen: de bewuste maandagochtend – dertien dagen na de verkiezing, een uur voor de tweede beleidsvergadering en zeven dagen nadat het woord *moordaan-slag* voor het eerst was gevallen – was teamleider M.I. Froelich op haar werk verschenen om een definitieve beslissing te nemen. Ze

ging op zoek naar haar directe chef en trof hem op de secretaresseafdeling van zijn kantoor. Hij was kennelijk op weg naar elders en had zo te zien haast. Hij had een map onder zijn arm en een onmiskenbare blik op zijn gezicht van: blijf uit mijn buurt. Maar ze haalde diep adem en maakte duidelijk dat ze hem onmiddellijk dringend moest spreken. En natuurlijk onofficieel en onder vier ogen. Dus dacht hij even na, draaide zich abrupt om en liep zijn kantoor weer in. Hij liet haar binnen en deed de deur achter haar dicht: zacht genoeg om dit onderonsje iets samenzweerderigs te geven, maar hard genoeg om er geen twijfel over te laten bestaan dat deze onderbreking van zijn bezigheden hem niet lekker zat. Het was niet meer dan de klik van het deurslot, maar toch een onmiskenbare boodschap in de precieze, universele taal van de kantoorhiërarchie: waag het niet om mijn tijd te verdoen.

Hij was een veteraan met een staat van dienst van een kwart eeuw, al een heel eind op weg naar zijn pensioen, ruimschoots van middelbare leeftijd, de laatste echo van de goeie ouwe tijd. Hij was nog steeds lang, nog altijd vrij slank en atletisch, maar werd snel grijs en op de verkeerde plekken slap. Hij heette Stuyvesant. Zoals de laatste directeur-generaal van Nieuw Amsterdam, zei hij als hem werd gevraagd zijn naam te spellen. Daarna zei hij, als concessie aan de tegenwoordige tijd: zoals de sigaret. Zonder uitzondering droeg hij elke dag van zijn leven Brooks Brothers, maar hij stond bekend om zijn flexibele strategie. Het mooiste was dat hij nog nooit had gefaald. Nooit, al draaide hij al een hele poos mee en had hij meer dan de nodige hindernissen op zijn pad getroffen. Maar hij had geen enkele mislukking op zijn naam staan en ook nooit pech gehad. Om die reden werd hij volgens de genadeloze analyse van organisaties waar ook ter wereld beschouwd als een goeie vent om voor te werken.

‘Je ziet er een beetje zenuwachtig uit,’ zei hij.

‘Dat ben ik ook, een beetje,’ beaamde Froelich.

Zijn kantoor was klein, stil, spaarzaam gemeubileerd en erg schoon. De wanden waren helder wit en verlicht door halogeenlampen. Er was een raam met witte, verticale jaloezieën die halfdicht waren tegen het grauwe weer buiten.

‘Waarom ben je zenuwachtig?’ vroeg hij.

‘Ik moet uw toestemming hebben.’

‘Waarvoor?’

‘Voor iets wat ik wil proberen,’ zei ze. Ze was twintig jaar jonger

dan Stuyvesant, op de kop af vijfendertig. Eerder lang dan klein, maar niet overmatig. Een centimeter of vijf groter dan de gemiddelde Amerikaanse vrouw van haar generatie, maar het soort intelligentie, energie en vitaliteit dat zij uitstraalde, schrapte het woord *gemiddeld* direct uit haar signalement. Haar postuur hield het midden tussen lenig en gespierd en haar huid en ogen hadden een heldere glans die haar iets atletisch gaf. Ze had kort, blond haar dat er nonchalant onverzorgd uitzag. Ze wekte de indruk alsof ze na een snelle douche haastig in haar gewone kleren was geschoten na een gouden Olympische medaille te hebben gewonnen met een cruciale rol in de een of andere teamsport. Alsof het niet zoveel voorstelde, alsof ze uit het stadion weg wilde voordat de tv-interviewers klaar waren met haar teamgenoten en aan haar toe waren. Ze zag er heel competent maar bescheiden uit.

‘Wat voor iets?’ vroeg Stuyvesant. Hij draaide zich om en legde de map op zijn bureau. Het was een groot bureau met een werkblad van grijze kunststof. Ultramodern kantoormeubilair, obsessief schoongehouden en opgewreven als antiek. Hij had de reputatie dat zijn bureaublad altijd schoon en leeg was. Die gewoonte schiep een sfeer van opperste efficiëntie.

‘Ik wil dat een buitenstaander het doet,’ zei Froelich.

Stuyvesant legde de map recht op de hoek van zijn bureau en ging met zijn vingers langs de rug en de rand van het bureau alsof hij wilde controleren of de hoek recht was.

‘Vind je dat wel een goed idee?’ vroeg hij.

Froelich zei niets.

‘Ik neem aan dat je iemand op het oog hebt?’ vroeg hij.

‘Een uitstekende kandidaat.’

‘Wie?’

Froelich schudde haar hoofd. ‘U moet erbuiten blijven,’ zei ze. ‘Dat is beter.’

‘Was hij aanbevolen?’

‘Of zij.’

Stuyvesant knikte weer. De moderne tijd.

‘Was de persoon die je op het oog hebt aanbevolen?’

‘Ja, door een voortreffelijke bron.’

‘Van hier?’

‘Ja,’ herhaalde Froelich.

‘Dus ben ik er al bij betrokken.’

‘Nee, want de bron is hier niet meer.’

Stuyvesant draaide zich weer om en verschoof de map langs de lange kant van zijn bureau. Daarna weer terug langs de korte zijde.

‘Ik speel even advocaat van de duivel,’ zei hij. ‘Vier maanden geleden heb ik je promotie gegeven. Vier maanden is een hele tijd. De keus om nú een buitenstaander aan te trekken kan worden opgevat als een zeker gebrek aan zelfvertrouwen, denk je niet?’

‘Daar kan ik me geen zorgen over maken.’

‘Misschien kun je dat beter wel doen. Dit kan je de kop kosten. Er waren zes mannen die op jouw baantje aasden. Dus als je dit doet en het lekt uit, dan zit je echt in de nesten. Dan heb je een stuk of zes aasgieren die de rest van je loopbaan “zie je nou wel” lopen te mopperen. Omdat je je eigen competentie in twijfel bent gaan trekken.’

‘Met zoiets móét ik dat wel. Denk ik.’

‘Denk je?’

‘Nee, ik weet het. Ik zie geen alternatief.’

Stuyvesant zweeg.

‘Ik ben er niet gelukkig mee,’ zei Froelich. ‘Neem dat maar van mij aan. Maar ik vind dat het zo moet. En dat is mijn oordeel.’

Het werd stil. Stuyvesant zei niets.

‘Dus heb ik uw fiat?’

Stuyvesant haalde zijn schouders op. ‘Dat moet je niet vragen. Je had gewoon je gang moeten gaan en het moeten doen.’

‘Zo ben ik niet,’ zei Froelich.

‘Dus tegen niemand zeggen. En niets op papier.’

‘Dat zou ik toch niet doen. Dat zou het eindresultaat in gevaar brengen.’

Stuyvesant knikte vaag. Daarna kwam hij als rechtgeaarde bureaucraat bij de belangrijkste vraag.

‘Hoeveel kost die persoon?’

‘Niet veel,’ zei Froelich. ‘Misschien helemaal niets. Misschien alleen onkosten. We delen iets van een verleden. Theoretisch. Min of meer.’

‘Dit kan je loopbaan stagneren. Geen promotie meer.’

‘Het alternatief kan me mijn loopbaan kosten!’

‘Jij was mijn keus,’ zei Stuyvesant. ‘Ik heb je geselecteerd. Daarom zal wat jou gebeurt op mij afstralen.’

‘Dat begrijp ik, meneer.’

‘Dus haal even diep adem en tel tot tien. Daarna moet je me vertellen of het echt noodzakelijk is.’

Froelich knikte, haalde diep adem en zweeg een seconde of tien.

‘Het is echt noodzakelijk,’ zei ze.
Stuyvesant pakte zijn map. ‘Oké, doen,’ zei hij.

Meteen na de beleidsvergadering begon ze, en eensklaps was ze zich ervan bewust dat het dóén het moeilijkst was. Toestemming vragen had zo’n enorme hindernis geleken dat ze het in gedachten als het moeilijkste onderdeel van het hele project had ingeschat. Maar vergeleken met het opsporen van haar doelwit voelde dat nu als een fluitje van een cent. Het enige waarover ze beschikte was een achternaam en een vage biografie die acht jaar geleden misschien accuraat en actueel was. Als ze zich de bijzonderheden tenminste goed herinnerde. Die had haar minnaar een keer ’s avonds laat tussen neus en lippen door laten vallen als onderdeel van wat slaperige bedbabbel. Ze wist niet eens of ze er wel met haar volle aandacht bij was geweest. Dus besloot ze zich niet op de bijzonderheden te verlaten, maar alleen op de naam zelf.

Die schreef ze in grote kapitalen boven aan een vel geel papier. Hij maakte een heleboel herinneringen los. Een paar slechte, de meeste mooi. Ze staarde er een hele poos naar, kraste hem vervolgens door en schreef in plaats daarvan UNSUB. Dat zou haar concentratie ten goede komen, omdat het de zaak onpersoonlijk maakte. Het zette haar gedachten op het juiste spoor en bracht haar terug naar haar basisopleiding. Een *unknown subject*, een onbekende, was iemand die kon worden geïdentificeerd en gelokaliseerd. Niets meer en niets minder.

Haar grootste kracht was digitaal. Ze had toegang tot meer databanken dan de doorsneeburger. UNSUB was een soldaat. Dat wist ze zeker. Dus ging ze naar de databank van het National Personnel Records Center. Die werd bijgehouden in St. Louis, Missouri, en herbergde letterlijk alle mannen en vrouwen die ooit ergens een Amerikaans militair uniform hadden gedragen. Ze tikte de achternaam in, wachtte, en de zoeksoftware kwam met drie korte reacties. De eerste elimineerde ze direct op de voornaam. *Ik weet zeker dat hij het niet is, hè?* De tweede schrapte ze op grond van zijn geboortedatum. *Een volle generatie te oud.* Dus nummer drie moest de UNSUB zijn. Dat kon niet anders. Ze staarde even naar de volledige naam en schreef vervolgens de geboortedatum en het sofnummer op haar gele papier. Daarna klikte ze het icoontje ‘bijzonderheden’ aan en tikte haar toegangscode in. Het scherm week, en even later verscheen er een kort loopbaanoverzicht.

Slecht nieuws. UNSUB was geen soldaat meer. De staat van dienst eindigde vijf hele jaren geleden met een eervol ontslag na dertien jaar dienst. Zijn laatste rang was die van majoor. Er stonden medailles bij, waaronder een Silver Star en een Purple Heart. Ze las de eervolle vermeldingen, schreef de bijzonderheden op en zette een streep over het gele papier om het einde van een periode en het begin van de volgende aan te geven. Daarna ploegde ze verder.

De volgende logische stap – basistraining – was een blik in de Social Security Master Death Index. Het had geen zin om jacht op iemand te maken die al dood was. Ze tikte het nummer in en besefte dat ze de adem inhield. Maar het antwoord op de navraag was blanco. UNSUB leefde nog, voor zover het de overheid bekend was. De volgende stap was de National Crime Information Center controleren. Weer iets van de basisopleiding. Het had geen zin iemand in de arm te nemen die bijvoorbeeld een straf uitzat. Niet dat ze meende dat dit in de verste verte ook maar waarschijnlijk was; niet bij deze UNSUB. Maar je wist maar nooit. Bij sommige persoonlijkheidstypen was de scheidslijn maar dun. De databank van de NCIC was altijd traag, dus schoof ze stapels paperassen in laden en stond vervolgens op om een kop verse koffie te halen. Toen ze terugkwam, meldde haar scherm een negatieve arrestatie-of-veroordelingsstatus. Plus een korte aantekening dat de UNSUB ergens in hun bestand een FBI-dossier had. Interessant. Ze sloot de NCIC af en ging rechtstreeks naar de databank van de FBI. Ze vond het dossier maar kon het niet openen. Maar ze wist voldoende van het classificatiesysteem van de FBI om de symbooltjes bovenaan te kunnen ontcijferen. Het was een eenvoudig, verhalend en inactief dossier. Niets bijzonders. UNSUB was niet voortvluchtig, werd niet voor iets gezocht, verkeerde niet in moeilijkheden.

Ze schreef het allemaal op en vervolgens klikte ze door de databank van de kentekenregistratie. Weer slecht nieuws. UNSUB had geen rijbewijs. Wat heel merkwaardig was. En uiterst vervelend. Want geen rijbewijs betekende geen recente foto en geen huidig adres. Ze klikte door naar de computer van de Veteran's Administration in Chicago. Zocht op naam, rang en nummer. Vergeefs. UNSUB ontving geen federale uitkering en had geen doorstuuradres opgegeven. *Waarom niet? Waar zit je goddomme?* Ze ging weer naar Social Security en vroeg om een bijdrage-overzicht. Dat was er niet. UNSUB had niet gewerkt sinds hij was afgezwaaid. Althans niet wit. Ze probeerde de Belastingdienst ter bevestiging. Idem. UNSUB had al vijf

jaar geen belasting betaald. Hij had niet eens een aangifte ingevuld. *Oké, nu even serieus.* Ze rechtte de rug, verliet de overheidssites en opende wat illegale software die haar een rechtstreekse blik in de keuken van de bankiers gunde. Strikt genomen zou ze die software niet voor dit doel mogen gebruiken. Voor wat voor doel ook, trouwens. Het was zonder meer een inbreuk op het officiële protocol. Maar ze verwachtte geen standje. Wel resultaat. Als UNSUB ook maar ergens in een van de vijftig staten een rekening had, zou ze die vinden. Zelfs een bescheiden rekening-courant. Zelfs een lege of opgeheven rekening. Ze wist dat een heleboel mensen zonder rekening door het leven gingen, maar voelde intuïtief dat UNSUB daar niet bij hoorde. Niet iemand die majoor in het Amerikaanse leger was geweest. Met onderscheidingen nog wel. Ze tikte twee keer het sofinummer in, een keer in het vakje ssn en een keer in het identiteitsvakje van de belastingbetaler. Daarna tikte ze de naam in en klikte op *Search*.

Een kleine driehonderd kilometer daarvandaan huiverde Jack Reacher. Half november was Atlantic City niet bepaald de warmste plek ter wereld. Integendeel. De wind uit zee droeg voldoende zout met zich mee om alles permanent klam en plakkerig te maken. Hij joeg en rukte, blies afval in het rond en drukte Reachers broek plat tegen zijn benen. Vijf dagen geleden was hij nog in Los Angeles geweest en daar had hij natuurlijk moeten blijven. Nu twijfelde hij er niet aan dat hij terug moest gaan. Zuid-Californië was een heel aantrekkelijke plek in november. De lucht was er warm, en de bries uit zee was zwoel en zacht in plaats van dit eindeloze spervuur van bijtende, zoute kou. Hij moest teruggaan. Hij moest érgens heen; verdomd als het niet waar was.

Of misschien moest hij in de buurt blijven zoals ze hem hadden gevraagd, en een jas kopen.

Hij was weer naar de oostkust gekomen samen met een oude zwarte vrouw en haar broer. Hij was uit L.A. gelift om een dagje in de Mojave-woestijn rond te kijken. Het oude stel had hem opgepikt met een bejaarde Buick Roadmaster. In de kofferbak zag hij tussen de bagage een microfoon, een primitieve versterker en een Yamaha-keyboard in een doos. De oude vrouw vertelde dat ze zangeres was en helemaal op weg was naar Atlantic City voor een korte serie optredens. Haar broer begeleidde haar op het keyboard en reed, maar hij praatte niet zoveel meer, hij kon niet meer zo goed rijden

en de Buick stelde ook niet meer zoveel voor. Dat was geen woord te veel gezegd. De oude man zweeg als het graf en al binnen de eerste acht kilometer verkeerden ze ettelijke malen in levensgevaar. De oude vrouw begon te zingen om tot rust te komen. Ze zong een paar maten van 'You don't love me' van Dawn Penn, en Reacher besloot direct om helemaal mee naar de oostkust te rijden, alleen om nog meer te horen. Hij bood aan om de chauffeursrol over te nemen. Ze bleef zingen. Ze had een soort lieve, doorrookte stem waardoor ze het al lang geleden tot bluesster had moeten schoppen, alleen was ze waarschijnlijk te vaak op de verkeerde plek geweest en was het gewoon niet gebeurd. De oude auto had een kapotte stuurbekrachtiging, en vanonder de motorkap klonk allerlei getik, gerammel en gejammer boven het gedreun van de achtcilinder uit, en rond de tachtig kilometer per uur versmolten alle geluiden om een soort achtergrond te vormen. De radio was zwak en ving met een tussenpoos van ongeveer twintig minuten een eindeloze reeks middengolfstations op. De oude vrouw zong met de radio mee, en de oude man sprak geen woord en sliep het grootste deel van de reis op de achterbank. Drie dagen achter elkaar reed Reacher achttien uur per dag, en toen ze in New Jersey arriveerden, had hij het gevoel alsof hij op vakantie was geweest.

De optredens waren in een vijfderangshotel acht straten van het strand, en de manager was niet het type dat je direct vertrouwd om zich aan een contract te houden. Dus nam Reacher de taak op zich om klanten te tellen en bij te houden hoeveel geld er aan het eind van de week in de envelop hoorde te zitten. Hij deed dat heel opzichtig en merkte dat de manager dat gaandeweg meer ergerde. De man voerde korte, cryptische telefoongesprekken met zijn hand over de hoorn en zijn blik strak op Reachers gezicht. Reacher keek zonder met zijn ogen te knippen terug, glimlachte ijsig en bleef op zijn plek zitten. Zo bleef hij twee avonden van het weekeinde gedurende drie optredens zitten, maar daarna begon hij rusteloos te worden. En het koud te krijgen. Maar maandagochtend, toen hij op het punt stond om van gedachten te veranderen en ervandoor te gaan, liep de oude pianist na het ontbijt met hem mee en verbrak eindelijk zijn stilzwijgen.

'Ik zou graag willen dat je in de buurt bleef.' Er blonk iets hoopvol in zijn vochtige ogen.

Reacher gaf geen antwoord.

'Als je niet blijft, maakt die manager ons zonder meer af,' zei de ou-

de man, op een toon alsof afgemaakt worden voor geld gewoon iets was dat musici overkwam, zoals een lekke band of een verkoudheid. 'Maar als we gewoon betaald krijgen, hebben we geld voor benzine om naar New York te rijden en misschien krijgen we dan een klus bij B.B. King op Times Square, kunnen we onze carrière een oppepper geven. Iemand als jij kan wat dat aangaat een groot verschil maken, reken maar.'

Reacher zei niets.

'Natuurlijk kan ik me voorstellen dat je je zorgen maakt,' zei de oude man. 'Met zo'n manager kun je er wel van uitgaan dat er een paar onsmakelijke figuren op de achtergrond op de loer liggen.'

Reacher glimlachte om de subtiliteit.

'Wat ben je trouwens?' vroeg de oude man. 'Een bokser, of zo?'

'Nee,' zei Reacher. 'Geen bokser, of zo.'

'Worstelaar?' vroeg de oude man. Hij sprak het uit als *wosselaar*.

'Zoals op de kabel?'

'Nee.'

'Je bent er verdomme groot genoeg voor, dat is een ding dat zeker is,' zei de oude man. 'Groot genoeg om ons een handje te helpen als je dat zou willen.' Hij zei *heppen*. Geen voortanden. Reacher zei niets.

'Wat ben je dan?' vroeg de oude man weer.

'Ik heb bij de militaire politie gezeten,' zei Reacher. 'In het leger. Dertien jaar.'

'Ben je ermee opgehouden?'

'Zoiets.'

'Is er geen werk voor mensen als jij als je afzwaait?'

'Geen werk dat ik zou willen,' zei Reacher.

'Woon je in L.A.?'

'Ik woon nergens,' zei Reacher. 'Ik zwerf rond.'

'Dus zwervers als wij moeten voor elkaar opkomen,' zei de oude man. 'Zo eenvoudig is dat. Elkaar helpen. Wederzijds.' *Elkaar heppen*.

'Het is hier erg koud,' zei Reacher.

'Zeker weten,' zei de oude man. 'Maar je kunt een jas kopen.'

Dus nu stond hij op een winderige straathoek om een definitieve beslissing te nemen, met de storm uit zee die zijn broek tegen zijn benen blies. De snelweg of een jassenwinkel? Er speelde een korte fantasie door zijn hoofd. Misschien een goedkope kamer in La Jolla, warme avonden, heldere sterren, koud bier. En vervolgens: de ou-

de vrouw in de nieuwe club van B.B. King in New York, er komt een jonge talentenjager langs die geobsedeerd is door retro, hij geeft haar een contract, ze maakt een cd en een landelijke tournee, een kadertje in *Rolling Stone*, roem, geld, een nieuw huis. Een nieuwe auto. Hij keerde de snelweg de rug toe, dook in elkaar tegen de wind en liep in oostelijke richting op zoek naar een kledingzaak.

Op die bewuste maandagochtend waren er bijna twaalfduizend banken in de Verenigde Staten bij de Federal Deposit Insurance Corporation verzekerd. Bij elkaar hadden ze ruim een miljard verschillende rekeningen, maar slechts een daarvan dook op bij het intikken van de naam en het sofinummer van de UNSUB. Het was een eenvoudige rekening-courant bij een filiaal van een regionale bank in Arlington, Virginia. M.I. Froelich staarde verrast naar het adres van de bank. *Dat is nog geen zes kilometer vanwaar ik nu zit.* Ze schreef de bijzonderheden op haar gele papier. Ze nam de hoorn van de haak om een collega-chef aan de andere kant van de organisatie te bellen met het verzoek contact op te nemen met de bewuste bank om zoveel mogelijk bijzonderheden op te vragen. Vooral een huisadres. Ze vroeg of hij het zo snel mogelijk kon doen, maar ook discreet. Bovendien moest het absoluut onofficieel. Daarna hing ze op en wachtte af, gespannen en gefrustreerd omdat ze even niets kon doen. De moeilijkheid was dat de andere kant van de organisatie vrij eenvoudig discrete vragen aan banken kon stellen, terwijl het als uiterst merkwaardig zou worden opgevat als Froelich dat zelf zou doen.

Drie straten dicht bij zee vond Reacher een discountkledingzaak en dook naar binnen. Het was een smalle winkel maar een meter of tachtig lang. Er hingen neonbuizen aan het plafond en zo ver het oog reikte, stonden rekken met kleren. Zo te zien vrouwenkleding links, kinderspullen in het midden en herenkleding rechts. Hij begon rechts achterin en liep langzaam naar voren.

Er waren allerlei jassen te koop, dat was duidelijk. Aan de eerste twee rekken hingen korte, gevoerde jacks. Dat was niks. Zijn stelregel was iets wat een vriend in dienst ooit tegen hem had gezegd: *Een goeie jas is zoiets als een goeie advocaat. Hij geeft rugdekking.* Het derde rek zag er beter uit. Er hingen neutraal gekleurde jassen van canvas tot knielengte aan, die er volumineus uitzagen door een dikke flanellen voering. Misschien zat er iets van wol in. Misschien ook nog iets anders. Ze voelden in elk geval vrij zwaar.

‘Kan ik u helpen?’

Hij draaide zich om en zag een jonge vrouw vlak achter zich staan.

‘Zijn die jassen goed voor het weer hier?’ vroeg hij.

‘Perfect,’ zei de vrouw. Ze was heel geanimeerd. Ze vertelde hem alles over een speciaal spul waarmee het canvas was bewerkt tegen het vocht. Ze vertelde hem alles over de isolerende binnenvoering. Ze beloofde dat hij warm zou blijven als het vroom. Hij ging met zijn hand over het rek en haalde er een donkere, olijkleurige XXL uit.

‘Oké, deze neem ik,’ zei hij.

‘Moet u hem niet even passen?’

Hij dacht even na en trok hem vervolgens aan. Hij paste vrij goed. Bijna. Misschien iets te krap om de schouders. Misschien waren de mouwen een paar centimeter te kort.

‘U moet de 3xlt hebben,’ zei de vrouw. ‘Wat hebt u? Maat vijftig?’

‘Vijftig wat?’

‘Borstomvang.’

‘Geen idee. Nooit gemeten.’

‘Ruim een meter negentig lang?’

‘Zoiets,’ zei hij.

‘Gewicht?’

‘Rond de honderdtien,’ zei hij.

‘Dan moet u zeker de grote maat hebben,’ zei ze. ‘Probeer de 3xlt maar.’

De 3xlt die ze hem gaf had dezelfde saaie kleur als de XXL die hijzelf had gepakt. Hij paste een stuk beter. Iets aan de ruime kant, maar dat vond hij wel prettig. En de mouwen waren goed.

‘Nog een broek?’ riep de vrouw. Ze was in een ander rek gedoken en ging door zware canvas werkbrokken met een blik op zijn middel en de lengte van zijn benen. Ze haalde een broek te voorschijn die paste bij een van de kleuren van de flanellen voering van de jas. ‘En probeer deze overhemden eens.’ Ze wipte naar een ander rek en toonde hem flanellen overhemden in alle kleuren. ‘U trekt er een T-shirt onder aan en klaar is Kees. Wat voor kleur wilt u?’

‘Iets saais,’ zei hij.

Ze legde alles naast elkaar op een van de rekken: de jas, de broek, het overhemd en een T-shirt. Het ensemble zag er vrij goed uit, aards olijfgroen en kaki.

‘Oké?’ vroeg ze opgewekt.

‘Oké,’ zei hij. ‘Hebt u ook ondergoed?’

‘Daar,’ wees ze.

Hij graaide door een bak met tweedekwaliteits boxershorts en haalde er een witte uit. Daarna een paar sokken, hoofdzakelijk katoen, in allerlei organische kleuren.

‘Oké?’ herhaalde de vrouw. Hij knikte en ze ging hem voor naar de kassa voorin om alle etiketten met een bliepje langs een rood lichtje te halen.

‘Precies honderdnegenentachtig dollar,’ zei ze.

Hij staaarde naar het rode bedrag op het kassaschermpje. ‘Ik dacht dat dit een discountwinkel was,’ zei hij.

‘Dit is echt ongelooflijk voordelig,’ zei ze. Hoofdschuddend diepte hij een stapeltje verkreukelde bankbiljetten uit zijn zak. Telde honderdnegentig dollar uit. Met de ene dollar wisselgeld die ze hem gaf had hij nog vier dollar over.

Binnen vijftig minuten belde de chef van de andere kant van de organisatie Froelich weer terug.

‘Heb je een huisadres?’ vroeg ze.

‘Washington Boulevard 100,’ zei de man. ‘In Arlington, Virginia. De postcode is 20310-1500.’

Froelich schreef het op. ‘Oké, bedankt. Meer heb ik niet nodig, denk ik.’

‘Ik denk van wel.’

‘Hoezo?’

‘Ken je Washington Boulevard?’

Froelich dacht even na. ‘Die loopt toch naar de Memorial Bridge?’

‘Het is gewoon een snelweg.’

‘Geen gebouwen? Die moeten er toch zijn?’

‘Er staat één gebouw. Vrij groot. Een paar honderd meter van de oostelijke berm.’

‘Wat?’

‘Het Pentagon,’ zei de man. ‘Dit is een vals adres, Froelich. Aan de ene kant van Washington Boulevard heb je de begraafplaats Arlington en aan de andere kant het Pentagon. Verder niets. Nummer 100 bestaat niet. Er zijn helemaal geen privépostadressen. Ik heb het gecontroleerd bij de posteries. En die postcode is van de afdeling landmacht in het Pentagon.’

‘Geweldig,’ zei Froelich. ‘Heb je dat tegen de bank gezegd?’

‘Natuurlijk niet. Het moest toch discreet?’

‘Bedankt. Maar ik ben weer terug bij af.’

‘Misschien niet. Dit is een bizarre toestand, Froelich. Saldo van zes cijfers, maar dat staat helemaal op een rekening-courant en er komt geen salaris bij. En de klant neemt alleen op via Western Union. Hij komt nooit persoonlijk. Het is een telefonische regeling. De klant belt op met een wachtwoord en de bank telegrafeert via Western Union naar ongeacht welke plek.’

‘Geen betaalpasje?’

‘Helemaal geen pasjes. Er is ook nooit een chequeboek verstrekt.’

‘Alléén via Western Union? Zoiets heb ik nog nooit gehoord. Is er een overzicht van overboekingen en dergelijke?’

‘Geografisch gezien naar alle windstreken, letterlijk. Over vijf jaar genomen naar veertig staten. Af en toe een storting en een heleboel opnamen van kleine bedragen, allemaal bij filialen van Western Union. In de kleinste gehuchten, in steden, overal.’

‘Bizar.’

‘Dat zei ik al.’

‘Kun je iets doen?’

‘Dat heb ik al gedaan. Ik krijg een telefoontje zodra de klant ze belt.’

‘En dan bel je mij?’

‘Misschien.’

‘Is er een frequentiepatroon?’

‘Dat verschilt. De laatste tijd is de grootste tussenpoos een paar weken. Soms om de paar dagen. Maandagen zijn populair. Banken zijn dicht in het weekeinde.’

‘Dus vandaag kan ik geluk hebben.’

‘Zeker,’ zei de man. ‘De vraag is: ga ik ook geluk hebben?’

‘Niet zoals jij bedoelt,’ zei Froelich.

De manager zag Reacher de hal van zijn motel binnenkomen. Daarop dook hij een winderig zijstraatje in om zijn mobiele telefoon in te schakelen. Hij hield zijn hand om het spreekgedeelte en zijn toon was zacht, dringend en overtuigend, maar eerbiedig, want zo hoorde dat.

‘Omdat hij me voor paal zet,’ zei hij, in antwoord op een vraag.

‘Vandaag zou me wel schikken,’ zei hij, in antwoord op een tweede.

‘Minstens twee,’ zei hij in antwoord op een laatste vraag. ‘Het is een grote vent.’

Bij de hotelbalie wisselde Reacher een van zijn vier dollars in klein-

geld en liep naar de telefoon. Draaide het nummer van zijn bank uit zijn hoofd, noemde het wachtwoord en verzocht om even voor sluitingstijd vijfhonderd dollar telegrafisch te laten overmaken naar Western Union in Atlantic City. Daarna ging hij naar zijn kamer, beet alle prijskaartjes van zijn kleren en trok ze aan. Hij verhuisde alle rommel uit zijn zakken, gooide zijn zomerkleren in de prullenbak en bekeek zichzelf in de manshoge spiegel aan de binnenkant van de kastdeur. Nu nog een baard en een zonnebril en ik kan zo naar de Noordpool lopen, dacht hij.

Elf minuten later hoorde Froelich van het verzoek om geld over te maken. Ze kneep even haar ogen dicht en balde triomfantelijk haar vuisten. Daarna reikte ze achter zich om een kaart van de oostkust van de plank te trekken. *Een uur of drie, als het verkeer meezit. Misschien haal ik het net.* Ze pakte haar jack en tasje en haastte zich naar beneden naar de parkeergarage.

Reacher verlummelde een uur op zijn kamer en ging vervolgens naar buiten om de isolerende kwaliteit van zijn nieuwe jas te testen. *Veldonderzoek* noemden ze dat vroeger. Hij liep in oostelijke richting naar zee, tegen de wind in. Hij zag het niet, maar voelde dat er iemand achter hem liep. Een bekende kriebel in zijn onderrug. Hij hield de pas in en gebruikte een etalageruit als spiegel. Hij ving een glimp van beweging op, vijftig meter achter zich. Te ver weg om bijzonderheden te zien.

Hij liep door. De jas was prima, maar hij had er een muts bij moeten kopen, dat was duidelijk. Diezelfde vriend met zijn mening over jassen beweerde altijd dat de bovenkant van je hoofd verantwoordelijk is voor de helft van het totale verlies aan warmte, en zo voelde het inderdaad. De koude wind blies door zijn haar en deed zijn ogen tranen. Een militaire bivakmuts zou niet overbodig zijn geweest aan de kust van New Jersey in november. Hij nam zich voor om uit te zien naar dumpwinkels als hij van Western Union terugkwam. Het was zijn ervaring dat dat soort winkels en banken dikwijls bij elkaar in de buurt zaten.

Hij kwam bij de promenade en liep in zuidelijke richting. Zijn onderrug jeukte nog steeds. Hij draaide zich opeens om, maar zag niets. Liep in noordelijke richting terug naar zijn uitgangspunt. De planken waarop hij liep voelden stevig aan. Op een bordje stond dat ze van een speciaal soort hardhout waren gemaakt, het hardste

hout dat de bossen op deze wereld te bieden hadden. Het typische gevoel in zijn onderrug was er nog steeds. Hij draaide zich om en ging zijn onzichtbare achtervolgers voor, de Central Pier op. Het was de oude pier die ze geconserveerd hadden. Hij zag er nu waarschijnlijk net zo uit als toen hij was gebouwd. Hij was verlaten, wat niet verwonderlijk was gezien het weer. Het maakte de sfeer extra onwezenlijk. Het was net een architectuurfoto uit een geschiedenisboek. Maar een aantal van de antieke stalletjes was open en een daarvan verkocht moderne koffie in plastic bekertjes. Hij kocht een halveliterbeker die hem zijn laatste geld kostte maar hem door en door verwarmde. Al drinkend liep hij naar het eind van de pier. Liet de beker in een afvalbak vallen en bleef even naar de grauwe zee kijken. Daarna draaide hij zich om en wilde weer naar de boulevard lopen toen hij twee mannen zijn kant op zag komen.

Ze hadden een redelijk postuur, klein maar breed, en droegen min of meer dezelfde kleren: blauwe duffel en grijze spijkerbroek. Ze droegen allebei een muts. Bivakmutsjes van grijze wol over hun vlezige hoofd getrokken. Ze waren duidelijk gekleed op het klimaat. Ze hadden hun handen in hun zakken, dus kon hij niet zien of ze handschoenen droegen. Hun zakken zaten hoog, dus hun ellebogen staken uit. Ze droegen allebei zware hoge schoenen zoals metaalarbeiders of stuwadoors. Ze hadden allebei een beetje kromme benen, of misschien probeerden ze alleen maar een intimiderend loopje. Er zat iets van littekenweefsel op hun voorhoofd. Ze hadden iets weg van kermisvechters of rouwdouwers uit de havens van een halve eeuw geleden. Reacher wierp een blik over zijn schouder en zag niemand achter zich, tot Ierland aan toe. Dus bleef hij gewoon staan. Nam niet de moeite om met zijn rug tegen de balustrade te gaan staan.

De twee mannen liepen door, bleven drie meter bij hem vandaan staan en keken hem recht aan. Reacher boog en strekte zijn vingers om te voelen hoe koud ze waren. Drie meter was een interessante afstand. Dat wilde zeggen dat ze wilden praten alvorens in actie te komen. Hij bewoog zijn tenen om iets van spierspanning naar zijn kuit, dijen, rug en schouders te brengen. Ging een beetje met zijn hoofd heen en weer om zijn nekspieren los te maken. Hij haalde adem door zijn neus. Hij stond met zijn rug naar de wind. De linkerman haalde zijn handen uit zijn zakken. Geen handschoenen. En hij had een ernstige vorm van artrose, of rolletjes kwartjes in beide handen.

‘We hebben een boodschap voor je,’ zei hij.

Reacher wierp een blik op de balustrade en de zee erachter. Het grauwe water kolkte. Waarschijnlijk ijskoud. Die twee erin lazeren zou aan doodslag grenzen.

‘Van die clubmanager?’ vroeg hij.

‘Van zijn mensen, ja.’

‘Heeft hij mensen?’

‘Dit is Atlantic City,’ zei de man. ‘Nogal logisch dat hij zijn mensen heeft.’

Reacher knikte. ‘Dus laat me eens raden. Ik moet hem smeren, de kuierlatten nemen, ervandoor, oplazeren, nooit meer terugkomen, nooit meer mijn gezicht laten zien, vergeten dat ik hier ooit ben geweest.’

‘Je bent ook scherpzinnig vandaag.’

‘Ik kan gedachten lezen,’ zei Reacher. ‘Ik heb vroeger op de kermis gewerkt. Vlak naast de dame met de baard. Waren jullie daar ook niet? Drie tenten verder? De Lelijkste Tweeling ter Wereld?’

De rechterman haalde zijn handen uit zijn zakken. Hij had dezelfde zenuwpijn in zijn knokkels, of anders ook een paar rolletjes kwartjes. Reacher glimlachte. Hij hield wel van rolletjes munten. Degelijke, ouderwetse technologie. En ze betekenden ook de afwezigheid van vuurwapens. Niemand heeft een rol muntjes in zijn hand met een pistool op zak.

‘We willen je geen pijn doen,’ zei de rechterman.

‘Maar je moet weg,’ zei de linkerman. ‘We zitten niet te wachten op mensen die zich bemoeien met de economische gang van zaken in deze stad.’

‘Dus zou ik maar eieren voor m’n geld kiezen,’ zei de rechter. ‘We brengen je naar de bus. Anders konden die ouwelui ook weleens getroffen worden. En niet alleen in hun portemonnee.’

Reacher hoorde een absurd stemmetje in zijn hoofd, rechtstreeks uit zijn kinderjaren; zijn moeder die tegen hem zei: *Als je blijft niet vechten met je nieuwe kleren aan*. Daarna hoorde hij de instructeur ongewapend vechten in het opleidingskamp zeggen: *Sla snel, hard en veel*. Hij rolde met zijn schouders in zijn jas. Opeens was hij de vrouw in de winkel dankbaar dat ze hem een grotere maat had gegeven. Hij staarde de twee mannen aan zonder uitdrukking in zijn ogen, op wat geamuseerdheid en een heleboel zelfvertrouwen na. Hij bewoog zich een tikje naar links en ze draaiden met hem mee. Hij bewoog zich iets naar ze toe om de driehoek wat krappert te ma-

ken. Hij hief zijn hand om zijn haar wat te fatsoeneren waar de wind erdoorheen woelde.

‘Jullie kunnen beter gewoon weglopen,’ zei hij.

Dat deden ze niet, zoals hij wel had verwacht. Ze reageerden op de uitdaging door een fractie naar voren te komen, amper waarneembaar, een lichte spierbeweging die hun gewicht iets naar voren deed hellen in plaats van naar achteren. *Een week uit de roulatie*, dacht hij. *Ik denk de jukbeenderen. Een harde dreun, ingedeukte breuk, misschien even buiten bewustzijn, schele hoofdpijn, niets ernstigs.* Hij wachtte op de volgende windstoot en hief zijn rechterhand om zijn haar achter zijn linkeroor te vegen. Daarna hield hij zijn hand daar met zijn elleboog hoog alsof hem net iets te binnen was geschoten.

‘Kunnen jullie zwemmen?’ vroeg hij.

Het zou een bovenmenselijke zelfbeheersing vergen om geen blik op zee te werpen. Ze waren niet bovenmenselijk. Ze wendden het hoofd af als een robot. Hij gaf de rechterman een stoot in het gelaat met zijn geheven elleboog, boog hem opnieuw en trof de linker toen die zijn gezicht met een ruk teruggedraaide bij het geluid van de brekende botjes van zijn maat. Ze zakten samen op de planken. Hun rolletjes met kwartjes barstten open, de munten rolden alle kanten op, maakten kleine, zilveren pirouettes, botsten en vielen. Kruis en munt. Reacher hoestte in de bittere kou, stond stil en draaide het filmpje nog eens in zijn hoofd af: twee man, twee seconden, twee klappen, klaar. *Je kunt het nog.* Hij haalde diep adem en wiste het koude zweet van zijn voorhoofd. Daarna liep hij weg. Stapte van de pier op de promenade en ging op zoek naar Western Union.

Hij had het adres opgezocht in het telefoonboek van het motel, maar dat was eigenlijk niet nodig. Western Union kon je op je gevoel vinden. Op je intuïtie. Het was een eenvoudig algoritme; ga op een straathoek staan en vraag je af: wat is het waarschijnlijkst, links of rechts? Vervolgens sloeg je links of rechts af, al gauw bevond je je in de juiste buurt en weldra had je de bank gevonden. Bij deze Western Union stond een twee jaar oude Chevrolet Suburban bij een brandkraan vlak voor de ingang. Het was een smetteloos glanzende, zwarte auto met getinte ramen. Er stonden drie korte UHF-antennes op het dak. Er zat alleen een vrouw in, achter het stuur. Hij wierp een blik op haar en keek nog eens. Ze was blond en zag er zowel ontspannen als alert uit. Er was iets met de manier waarop

haar arm tegen het raam rustte. En ze zag er leuk uit, dat was zeker. Ze had iets aantrekkelijks. Hij keek weer weg en ging de bank in om zijn geld op te nemen. Stak het in zijn zak, ging weer naar buiten en trof de vrouw op de stoep. Ze versperde hem de weg en keek hem recht aan. Ze bekeek zijn gezicht alsof ze overeenkomsten en verschillen met een plaatje in haar hoofd zocht. Hij herkende het proces. Er was wel vaker zo naar hem gekeken.

‘Jack Reacher?’ vroeg ze.

Hij speurde zijn geheugen af omdat hij er niet naast wilde zitten, al dacht hij dat hij gelijk had. Kort blond haar, geweldige ogen die hem recht aankeken, een kalm soort zelfvertrouwen in haar houding. Hoedanigheden die hij niet zou vergeten, dat wist hij zeker. Maar hij kon ze zich niet herinneren. Daarom had hij haar nog nooit gezien.

‘Jij hebt mijn broer gekend,’ zei hij.

Ze keek verrast en een tikje voldaan. En even stond ze met haar mond vol tanden.

‘Het was te zien,’ zei hij. ‘Als mensen me zo aankijken, denken ze hoe we op elkaar lijken, maar ook heel verschillend zijn.’

Ze zweeg.

‘Tot ziens,’ zei hij, en hij liep weg.

‘Wacht even,’ riep ze.

Hij draaide zich om.

‘Kan ik je spreken?’ vroeg ze. ‘Ik ben op zoek geweest naar je.’

Hij knikte. ‘We kunnen in de auto praten. Ik sta hier te vernikkelen.’

Ze zweeg nog even met haar blik op zijn gezicht gefixeerd. Daarna kwam ze plotseling in beweging en maakte het portier aan de passagierskant open.

‘Ga je gang,’ zei ze. Hij stapte in en ze liep om de motorkap heen om aan haar kant in te stappen. Ze startte de motor om de kachel te laten draaien maar ze gingen nergens heen.

‘Ik heb je broer heel goed gekend,’ zei ze. ‘We hebben een relatie gehad. Het was een poosje heel serieus. Voor zijn dood.’

Reacher zweeg. De vrouw bloosde.

‘Nou ja, natuurlijk voor zijn dood,’ zei ze. ‘Stom van me.’

Ze zweeg.

‘Wanneer?’ vroeg Reacher.

‘We zijn twee jaar met elkaar omgegaan. Een jaar voor het gebeurde zijn we uit elkaar gegaan.’

Reacher knikte.

‘Ik ben M.I. Froelich,’ zei ze.

Ze liet de onuitgesproken vraag in de lucht hangen. *Heeft hij het ooit over mij gehad?* Reacher knikte weer en deed net alsof de naam hem iets zei. Maar dat was niet zo. *Ik heb nooit van je gehoord,* dacht hij. *Al zou ik dat misschien best willen.*

‘Emmy?’ vroeg hij. ‘Zoals dat televisieding?’

‘M.I.’ zei ze. ‘Ik word aangesproken met mijn initialen.’

‘Wat betekenen die?’

‘Dat zeg ik niet.’

Hij zweeg even. ‘Hoe noemde Joe je?’

‘Hij noemde me Froelich,’ zei ze.

Hij knikte. ‘Ja, dat dacht ik wel.’

‘Ik mis hem nog steeds,’ zei ze.

‘Ik ook, denk ik,’ zei Reacher. ‘Dus gaat dit over Joe, of over iets anders?’

Ze was opnieuw even stil. Daarna rilde ze even – een lichte, onderbewuste huivering – en klonk opeens zakelijk.

‘Allebei,’ zei ze. ‘Nou, eigenlijk voornamelijk over iets anders.’

‘Mag ik horen wat?’

‘Ik heb je ergens voor nodig,’ zei ze. ‘Je bent me min of meer postuum aanbevolen door Joe. Door wat hij over je zei. Hij had het weleens over je.’

Reacher knikte. ‘Waarvoor heb je me nodig?’

Froelich zweeg weer en glimlachte aarzelend. ‘Ik heb deze tekst een paar keer gerepeteerd,’ zei ze.

‘Laat maar horen dan.’

‘Ik heb je nodig om de vice-president van de Verenigde Staten te vermoorden.’